

Pornind de la sigla noastră, a Uniunii, acea pasăre Phoenix care renaște din propria ei cenușă, așa și noi, practicienii, ne-am propus să ajutăm renașterea, spre un nou viitor, a societăților

27/06/2019

Nicolae Cîrstea: Dna **Viorica Munteanu**, președinte Filiala Brașov, dacă nu mă înșel, v-am văzut în poza de început a profesiei, primul CNC – este o fotografie pe care am reprodus-o în primul număr al Revistei Phoenix , publicată în acest început de an. Care sunt amintirile dumneavoastră de la acel început, de acum 20 de ani?

Viorica Munteanu: În primul rând aș vrea să vă felicit pe dumneavoastră pentru această inițiativă – **Insolvența la ea acasă**. Este în premieră că particip, sunt foarte încântată că am venit și am ocazia să particip la o asemenea emisiune pe care v-ați gândit să o faceți – probabil este al doilea **eveniment făcut după cei 20 de ani**. Cred că scopul pe care îl aveți în gândire este să continuăm cu cei 20 de ani, ce am făcut în acești ani, cum am apărut fiecare și ce contribuții am avut. Dacă aș vrea să vorbesc, ar trebui să depăn amintiri, n-aș vrea lucrul acesta, deși sunt multe amintiri frumoase. Și pornesc de la 27 noiembrie 1999, la congresul inaugural, când s-au stabilit structurile organizatorice – au fost alese – ale acestei uniuni, eram Uniunea Națională a Practicienilor în Reorganizare și

Lichidare, iar legea care guverna era Legea nr. 64/1995. Deci și denumirea noastră, și a legii, s-au schimbat în timp.

Nu pot să nu-mi aduc aminte cum am început. Cum eram priviți? Faptul că legea era a falimentului, orice societate la care se deschidea procedura se vedea deja în faliment. Așa era privită. Iar noi, acei practicieni, eram un fel de hiene, un fel de gropari. Adică erai privit altfel. A fost foarte greu să ne schimbăm imaginea, a trebuit să treacă timp, ca să avem o altă imagine și, pornind de la sigla noastră, a uniunii, acea pasăre Phoenix care renaște din propria ei cenușă, așa și noi, practicienii, ne-am propus să ajutăm renașterea, spre un nou viitor, a societăților.

Pornind de la sigla uniunii, m-am gândit în anul 2003 cum să organizăm un simpozion la nivel național, în care să adunăm atât practicieni, cât și magistrați și să-i convingem că, de fapt, noi suntem prelungirea mâinii stângi a judecătorilor, pentru că la început eram priviți ca parte în dosar, și nu ca practician care aplică procedura. La simpozionul organizat în anul 2003 la Poiana Brașov au participat peste 150 de magistrați, deci a fost o premieră, o primă deschidere a practicienilor lângă judecători. La vremea aceea, când m-am gândit, am procedat – fără multă logistică, fără surse financiare –, am zis câte tribunale sunt în țară, câte curți de apel, ia să încerc să fac o invitație că vreau să organizez un seminar și, mai mult, dacă doresc să participe – totul a fost verbal, fără invitație scrisă și fără multe „floricele” în jur –, dacă doresc să vină și cu o temă. Acel seminar a adunat, cred că a fost un manuscris aproape cu temele prezentate și, la un moment dat a fost un fel de deschidere, pentru că, participând Curtea de Apel, Tribunalul Cluj, București, Craiova, Timișoara... ridicam o problemă și, așa cum spune dl Florin, mingea la fileu și fiecare... Curtea de Apel Timișoara: Noi nu facem așa. Dar Curtea de Apel Craiova: Dar noi așa facem... Bucureștiul: Altfel facem. Și noi ziceam: Oare noi cum facem? Eram la început, când nu știam cum să facem. Legea era neclară, noi eram fără experiență. Îmi aduc aminte: Cum să fac un raport, cum se face un tabel? Pentru că legea, când a apărut, zicea: „Faci tabelul creditorilor...” Dar cum arată un tabel? Nu știam cum. A, ce mult am evoluat! Ce mult am progresat! De atunci s-a pus problema acestor seminarii de pregătire profesională. Și mai spun un lucru – nu-i o laudă, dar cred că mi-a rămas în minte. Îmi aduc aminte când dl președinte, când am avut congresul, i-a zis „congres aniversar”. Când am împlinit 5 ani de la înființare a zis: Noi am făcut un profil al practicianului în insolvență – a spus-o în plin congres – și

că acest profil a ieșit o femeie. Toată lumea se uita, întâmplarea a fost ca eu să fiu nominalizată ca fiind profilul. Mă gândeam, oare ce am făcut să mi se spună acest lucru, dar lucrul acesta m-a obligat să fac și mai mult și cu mai multă dăruire în uniune. Și, făcând bilanțul – pentru că acesta este, deformația profesională, bilanțul activității noastre, ce am făcut în acești 20 de ani –, ne bucurăm ce am realizat, ne bucurăm cum am evoluat profesional; ne bucurăm extraordinar pentru generația nouă, cei care au un buletin al procedurilor de insolvență, se pot informa, numai dacă nu vrei nu poți să lucrezi ca lumea. Deci există. Iar aceste seminarii, dacă observați, întâmplarea a făcut că am participat la foarte multe, în toată țara, de câte ori m-au invitat am mers cu mare drag, indiferent de timpul pe care-l aveam la dispoziție pentru alte probleme și a crescut extrem de mult nivelul acestor prezentări și în care colegii vin cu drag. Chiar ascultam și aici, în pauză: „Vin cu mare drag la seminarii. Unu: Aflu probleme pe care nu am timp să le citesc, pentru că fiecare suntem într-o viteză continuă; socializez și ne simțim foarte bine.” Iar vin cu laude. Nu știu să folosesc cuvinte mari, zic așa, câteva... Prin prezența dumneavoastră a crescut și mai mult nivelul profesiei noastre, prin felul cum v-ați organizat și v-ați implicat, chiar v-am întrebat mai în glumă: Nu sunteți membru al nostru? Nu vreți să deveniți membru, că sunteți prezent la toate aceste evenimente și le trăiți, și cred că știți procedura aproape la fel ca noi.

Deci aceste seminarii de pregătire profesională sunt extraordinar de binevenite. Și ar mai trebui să facem noi faptul că sunt filiale... iată, Filiala București, cea mai mare filială din țară, Brașovul, Bacăul... în sfârșit, în afară de cele de pregătire profesională, schimb de experiență și privind modul de organizare a noastră în cadrul filialei. Ca cei care sunt – puțini – cu mai multă experiență, întâmplarea face că am mai multă vechime, din anul 2000 am fost președinta filialei exceptând 4 ani, când aveai voie un singur mandat, și 12 ani de vicepreședinte al acestei uniuni, unde am avut prilejul eu – și voiam să mai spun altceva, unde am avut un alt prilej – cred că am fost binecuvântată, pot să spun, că nu eram eu cea mai grozavă –, când am fost în instanța de disciplină, în anii 2000-2004, când am zis: A, așa n-am voie să fac. Deci de la fiecare sesizare, de la fiecare problemă eu, personal, simțeam că așa nu trebuie să fac, așa trebuie să fac. Și de aici m-am instruit.

Deci, ca o concluzie, în cei 20 de ani putem să ne mândrim cu realizările uniunii. Poate că suntem cea mai unită dintre profesiile liberale, cu seminarii la nivel înalt de pregătire și nu formal, pentru acele 20 de puncte. Și să continuăm la fel, pentru ca să ridicăm și mai mult prestigiul profesiei

noastre. Pentru că momentul în care un practician are o problemă care nu este cel mai grozav rezolvată de el, ați văzut ce fac și lichidatorii, cam aceasta este emblema. Și dacă ținem la emblema noastră, la prestigiul profesiei noastre, trebuie să punem suflet și să ajutăm pe oricare dintre practicieni, ca să aibă cuvinte de laudă. Că, oricum, toată lumea e cu ochii pe noi și atunci, noi între noi să ne sprijinim mai mult, aceasta însemnând și profesional. Că dacă ai un nivel profesional ridicat, atunci învingi, nici nu mai e nevoie să argumentezi. Profesional tu îți pui eticheta.